

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., w oparciu o orzeczenia lekarza orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS, odmówił wnioskodawcy S. S. prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Powyższą decyzję w drodze odwołania, zaskarżył S. S., który kwestionując rozstrzygnięcie w zakresie prawa do dodatku pielęgnacyjnego, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego, podnosząc swój zły stan zdrowia i fakt, iż wymaga stałej opieki innej osoby.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi ustalił co następuje :

Wnioskodawca S. S. urodzony (...), uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji przyznanym do dnia 30 kwietnia 2019r. złożył w dniu 20 marca 2019 roku wniosek o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres (wniosek k.289 akt rentowych).

Orzeczeniem z dnia 29 kwietnia 2019 roku lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził u wnioskodawcy niezdolności do samodzielnej egzystencji, uznał jedynie, że jest nadal całkowicie niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2022 r.. (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k.290 akt rentowych).

Wobec sprzeciwu wnioskodawcy od powyższego orzeczenia Komisja Lekarska ZUS po ponownym zbadaniu odwołującego orzeczeniem z dnia 24 maja 2019r. również nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do samodzielnej egzystencji podtrzymując w całości orzeczenia lekarza orzecznika

(orzeczenie k.292 akt rentowych).

W oparciu o powyższe orzeczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w dniu 31 maja 2019 roku wydał zaskarżoną decyzję, na mocy której odmówił wnioskodawcy prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji (decyzja k.294 akt rentowych).

W wyniku odwołania wnioskodawcy Sąd ustalił, w oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza sądowego okulisty, iż stwierdza się u niego wrodzoną zaćmę jądrową obu oczu – nieoperowaną, praktyczną ślepotę obu oczu, która w ocenie biegłego powoduje w dalszym ciągu niezdolność do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy (opinia biegłego okulisty k.11-12).

Pozwany organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do treści opinii biegłego okulisty wskazał jedynie na konieczność określenia długości okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji (pismo procesowe ZUS k.26).

W oparciu o dowód z uzupełniającej opinii biegłego okulisty Sąd ustalił, że niezdolność do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy będzie trwała co najmniej przez 5 lat po dacie wstrzymania świadczenia (opinia uzupełniająca biegłego okulisty k.29).

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności szczegółowa, obiektywna i rzetelna opinia biegłego lekarza sądowego okulisty zarówno podstawowa jak i uzupełniająca daje wszelkie podstawy do rozstrzygnięcia sprawy i uznania zgromadzonych dowodów za wiarygodne źródło dowodowe.

Tym bardziej, że opinia powyższa nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

zważył co następuje :

Zgodnie z treścią art. 75 § 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. nr 39 z 2004 r., poz.353 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji uznaje się osobę, u której stwierdzono naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych (art. 12 ust 5 powołanej ustawy).

Mając na uwadze powyższe oraz uwzględniając ustalenia Sądu meriti, poczynione w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w sposób jednoznaczny należy stwierdzić, iż wnioskodawca S. S. nadal jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji i musi korzystać ze stałej pomocy osób trzecich w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Stwierdzony u wnioskodawcy stan zdrowia i stopień naruszenia sprawności organizmu wskazuje na konieczność opieki i pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych znajduje pełne potwierdzenie w treści opinii biegłego lekarza sądowego okulisty zarówno opinii pisemnych jak i opinii ustnej uzupełniającej, która to opinia w ocenie sądu jako rzetelne, jasne i obiektywne, stanowi wiarygodne źródło dowodowe.

Z uwagi jednak na fakt, że wnioskodawca nie skarżył decyzji o przyznaniu mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy prawo do dodatku pielęgnacyjnego mogło zostać przyznane jedynie na okres na jaki zostało przyznane prawo do renty.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak sentencji wyroku, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć pełnomocnikowi ZUS wypożyczając akta

rentowe.